

Jak přežít třídní a jiné srazy

POVÍDKY ke kávě

X.

**Hana
Hrabáková**

edice

MEA
CULPA

Jak přežít třídní a jiné srazy

Miluji srazy.

Na všechny instituce, kam jsem kdy chodila, mám jenom ty nejlepší vzpomínky. Vždycky jsem měla spoustu kamarádek a kamarádů a ráda se s nimi setkávám. Třídní srazy od gymplu míváme skoro každý rok, takže o sobě víme. Navíc jsme se začaly předloni scházet – naše holčičí parta – každý měsíc alespoň na malou kávu a už jsme byly čtyřikrát na společném wellness.

S devítkou jsme se dříve moc nescházeli, čím jsme ale starší, tím se nyní scházíme častěji. A vždycky si to užijeme.

A pak máme skupinu holek učitelek z mého prvního působiště, z mého posledního působiště a z jednoho mezipůsobiště. S některými se scházíme jednou za měsíc, s některými jednou ročně. Ale scházíme se.

Vzpomínám si na srazy mého táty. Scházeli se každý rok v červnu v Příbrami. Pak už jich bylo tak málo, že se scházeli u jakési Milady doma. Na posledním srazu už byli jenom tři. Maminka také mívala srazy se spolužáky každý rok, ti to mívali i s tancem. Pak se scházeli dokonce každý měsíc a teď už se nescházejí - není s kým.

Nesmím zapomenout na naše srazy s partou a srazy rodinné. S partou se srážíme poměrně často, chodíme na společné výlety, společně slavíme kulaté a půlkulaté narozeniny, slavíme spolu příchod podzimu, míváme vánoční zpívání, pak vítáme jaro a společně jezdíme na letní turistické dovolené do hor.

Rodinné srazy míváme po příbramské linii - tam se vždycky vzpomíná, jak jsme jezdili na dovolené, když jsme my holky byly malé. Byly jsme čtyři sestřenice. Psala se šedesátá léta, jezdili jsme do kempů, ale i mimo, spali jsme ve stanech, maminky vařily na vaříčích, nádobí myly v řece, v rybníku i v Balatonu, zuby jsme si čistili tamtéž a stále je na co vzpomínat. Občas někdo donese černobílé, místy zažloutlé fotografie, které všichni známe, ale stále se nad nimi smějeme. Hlavně my čtyři sestřenice a moje maminka, která je ráda, že se scházíme. Je už z našich rodičů jediná a baví ji poslouchat nás. A společně vzpomínáme, co kdo kde provedl, co se kde přihodilo a řehtáme se u toho. Naši manželé už naše historky znají nazpaměť, jen se usmívají, protože neznají ten podtext, většinou si utvoří svou skupinku, kde se baví o autech, zbraních a jiných blbostech. Naše děti to taky moc nebaví, tak jezdí jen občas, aby udržovaly rodinnou tradici, aby se viděly s ostatními a aby nám udělaly radost. Srazy bývají plné dobrého jídla, pití, vzpomínek a smíchu.

Proto se scházejme, dokud to jde a dokud si ještě něco pamatujeme...

Hana Hrabáková

1. Holky jsou kočky, ale co ti dědkové?

„Čau, ségro!“ pozdravila jsem Bohunku do mobilu. „Cos mi to poslala za fotku? Byla jsi přednášet v domově seniorů? Nebo ses tam byla zapsat?“ smála jsem se při pohledu na snímek asi dvaceti postav.

„Nech toho!“ okřikla mě. „Měli jsme v sobotu sraz od gymplu.“

„Jo, jo, to mi došlo,“ přikyvovala jsem. „Spíš mě překvapily ty figury!“ Stále jsem se smála. „Holky jsem poznala, ty vypadají pořád stejně. Ale co ti dědkové?“

„Holky ti přijdou stejné, protože je znáš a čas od času je vídáš,“ upřesnila mé postřehy ségra. To je fakt. Skoro všechny jsou učitelky nebo ředitelky a sem tam se potkáváme. „Ale kluky jsem nepoznala ani jednoho. Je některý z nich Petr?“ vyzvídala jsem. „Vylučovací metodou jsem nepoznala ani jeho. A to byl nějakej frajer!“ Připomněla jsem sestře zážitky z pionýrských táborů, kam jsem jezdila v sedmdesátkách jako praktikantka. Její spolužák Petr, švihák s veselým úsměvem a vysportovanou figurou, dělal sportovního vedoucího a nutil nás o poledním klidu hrát volejbal. Všechny jsme se kvůli němu mohly přetrhnout.

„Jo, to mu šlo. A po večerech vás učil pít víno, kořalku, tančit a muchlovat se!“ přerušila mé vzpomínky Bohunka. „Tyhle story už všechny dávno znám,“ smála se ségra a dodala: „Tak ten na srazu nebyl.“

„Já ho neviděla snad čtyřicet let,“ zasmutněla jsem. „Asi bych ho nepoznala, kluka jednoho.“ „Ále poznala,“ ujistila mě sestra. „Ten se vždycky nejvíc směje, na fotkách se tulí a všechny nás při fotografování objímá! A nejen při fotografování, některé i u stolu,“ dodala a docela potichu ještě špitla: „Některé i pod stolem.“

Načež mi jmenovala kluky z fotografie. Její třída byla o tři ročníky výš, když jsem já na gympl nastoupila. Já tehdy za ségrou hodně chodila a všechny její spolužáky jsem tudíž znala. Říkali mi Malá sestřička. Teď jsem se znovu podívala do mobilu a nepoznala jsem ani jednoho. Bohunka mi poslala jména, ale ať jsem je přiřazovala k obličejům, jak

chtěla, nevybavoval se mi žádný. Změnili se. A pak že muži nestárnou...

Večer jsem jí poslala zprávu: *Ty plešaté důchodce jsem nepoznala ani jednoho, snad jen možná Mirka, sice dost zdevastovaného, asi z chlastu, jak jinak – a jeden vypadá jako Luboš. Jo, a Bohouš za sebe poslal tátu, ne? (Možná dědu?). Ale holky jsou stále kočky!*

Bohunka mi odepsala: *Chlastaj všichni. Ale my, holky, se z toho vyspíme a každá si ráno namalujeme oči, dobarvíme obličej a začeseme vrásky. Kluci mají smůlu!*

Znovu jsem se zadívala na fotku v mobilu. *Dobrou!* Ukončila jsem konverzaci a při pohledu do zrcadla jsem si vytáhla vrásky, vyšpulila bradu, abych neviděla tu druhou, a pak jsem si všimla, že se musím jít nechat nabarvit.

Čas nezastavíš.

2. Kluci, to je to moře!

„Zvoní ti mobil!“ volá na mě manžel z obýváku. „Jana,“ přečetl si na displeji. „Jste se dlouho neviděly...“

„Ahoj, děje se něco?“ vyhrknu na ni, protože letím zezdola, z prádelny.

„Já jen, jestli jsi byla už v cestovce, něco zamluvit,“ vyzvídala kamarádka.

„Jo, byla,“ ujistila jsem ji. „Vypadá to na Rhodos. Co ty na to?“

„Paráda. Bavily jsme se o něm, ne?“

„No, tak ještě upřesnit datum a jedeme!“

Netrvalo dlouho a už jsme v tom letadle opravdu seděly. Let byl klidný, akorát, že neměli „barona“, na kterého se vždycky moc těšíme.

„Máme jen slivovici Jelínka, jinak to, tohle...“ vypočítávala letuška, ale Jana ji zarazila, že Jelínek taky dobrý.

„Když jsme si na něco zvykli, tak to nemaj. Co je to za pořádek?“ čílila se Jana. Ale Jelínek byl vynikající.

Rozdělili nás do autobusů a nad ránem jsme dorazili k hotelu. Ubytování perfektní, naštěstí nás pustili do pokoje hned. Jídelna, bary, bazény, k moři kousek, zato slunečník a lehátka drahé jako prase...

„Nebudeme se ale válet na písku, že ne?“ sondovala Jana, když jsme zjistily ceny za set. „Nebudeme,“ ujistila jsem ji. „Už jsme velké holky, už si to můžeme dovolit.“ A Jana dodala: „No, my bychom se ze země stejně nezvedly.“

To je pravda. I z toho lehátka se blbě vstává. Každý den jsme si mohly vybrat, kam si lehneme, protože stále plno lidí používalo různé podložky, nebo se vyvalovalo u bazénů, kde se neplatilo nic. Čtvrtek i pátek byly poklidné, kolem nás leželo jen velmi málo lidí a hlavně žádné děti, což jsme si dosud neuvědomily. Zato v sobotu! Hned dopoledne se přiřítlo několik nadšenců a začali halekat, jako že vidí moře, lodě a mušličky, které tam byly asi dvě. Přiběhli taky dva kluci, tak osm a deset let, a vyřvávali, jak je to krásné. Za chvíli je dohnala jejich mladá maminka a ječela úplně stejně, akorát, že ona měla fakt ječák a ještě moravský přízvuk.

„Jééé! To je nádhera!“ spustila na plné pecky. „Kluci, to je to moře! Jééé, to je krása!“ Kluci už mezitím vytáhli vodní pistole a postříkali vše, co jim stálo v cestě. Maminka nadšeně pokračovala: „Jééé, ty vlny!“ a smočila nožku i se střevíčky do chladivé vody. „Ale je to studené!“

Podívaly jsme se s Janou na sebe. Mladá paní to zaregistrovala a usmála se na nás: „Krása, že?“

Teď přišla chvíle Jany: „Mladá paní, tady to studené je, ale když půjдете s chlapečky tamhle, ke skalám, tam je to teplejší.“

„Jééé!“ zaradovala se ta paní. „Kluci, slyšeli jste? U skal je to teplejší!“

Jana pokračovala: „I vlny jsou tam lepší!“

Kluci maminku evidentně nevnímali, dál řvali a skotačili.

„U těch skal jsou i mušličky,“ pokračovala Jana a nabízel té paní další plusy destinace u skal. A zase následovalo: „Jééé, kluci, paní říká, že jsou tam i mušličky!“ Pak se na nás omluvně usmála: „Víte, to je taková nádhera!“

Teď jsem se přidala i já: „Ta lehátka jsou tady za preníze, to se vám nevyplatí, kluci na nich stejně nebudou.“ Když paní dlouze přemýšlela, Jana dodala: „I v téhle restauraci je všechno drahé a kluci budou pořád něco chtít. Když budete dál, nevzpomenou si.“

Paní se zase usmála: „Máte pravdu. Vy to tu znáte. Tady se platí?“ ukázala směrem k restauraci a my jsme přikývly. „Jenom v areálu hotelu máte všechno v ceně.“

Paní s poděkováním zavelela a odvedla kluky ke skalám.

Oddechly jsme si. Zase jsme měly pohodu, klídek a koktejlů. Dva dny vydrželi kluci s maminkou u skal a zbytek pobytu strávili už jen u bazénu.

„Vy už nechodíte k moři?“ zeptala jsem se jednoho rána té paní, která už neječela a jen sledovala bazén plný vřiskajících skotačivých dětí.

„Kluci nechtí. Tady je to teplejší a mají tu všechno pití i občerstvení po ruce,“ konstatovala se smutkem v hlase - bylo vidět, že nemá šanci kluky přesvědčit.

Strávily jsme s Janou krásnu dovolenou, vyjely jsme si na výlet podívat se na Rhodský kolos, který tam stejně není, větrné mlýny, procouraly se po hradbách, sem tam nakoukly do nějakého kostela, chrámu, pokoupily pár suvenýrů a k večeri jsme si daly rybu ve vinárně, kde byla obrovská socha Rhodského kolosu. Ostatně, ty sochy byly na každém rohu.